

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 456/2010-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. K., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom npor. Mgr. M. Š., policajta Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania, oddelenia skráteneho vyšetrovania S., B., a jeho uznesením sp. zn. ORP-2673/3-OSV-B1-2007 z 28. septembra 2007, postupom JUDr. M. J., prokurátorky Okresnej prokuratúry B. a jej uznesením č. k. 1 Pn 742/07-12 z 15. novembra 2007, ako aj postupom JUDr. P. B., prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, v súvislosti s vybavovaním jeho „*trestného oznámenia na neznámu osobu pre podozrenie z trestného činu podvodného konania S. a. s. v zmysle § 250 TZ vtedy platného tým, že odcudzila státisícom sporiteľov zákonné úroky vo výške niekoľkých miliárd Sk vo svoj prospech*“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. K. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2010 doručená sťažnosť Ing. A. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom npor. Mgr. M. Š., policajta Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania, oddelenia skráteneho vyšetrovania S., B. (ďalej len „poverený príslušník Policajného zboru“), a jeho uznesením sp. zn. ORP-2673/3-OSV-B1-2007 z 28. septembra 2007 (ďalej aj „uznesenie z 26. septembra 2007“), postupom JUDr. M. J., prokurátorky Okresnej prokuratúry B. (ďalej len „prokurátorka okresnej prokuratúry“) a jej uznesením č. k. 1 Pn 742/07-12 z 15. novembra 2007 (ďalej aj „uznesenie z 15. novembra 2007“), ako aj postupom JUDr. P. B., prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor generálnej prokuratúry“), v súvislosti s vybavovaním jeho „*trestného oznámenia na neznámu osobu pre podozrenie z trestného činu podvodného konania S. a. s. v zmysle § 250 TZ vtedy platného tým, že odcudzila státisícom sporiteľov zákonné úroky vo výške niekoľkých miliárd Sk vo svoj prospech*“.

Z obsahu sťažnosti a priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ podal ako oznamovateľ trestné oznámenie „*na neznámu osobu pre podozrenie z trestného činu podvodného konania S. a. s. v zmysle § 250 TZ vtedy platného tým, že odcudzila státisícom sporiteľov zákonné úroky vo výške niekoľkých miliárd Sk vo svoj prospech*“.

Sťažovateľ spolu s manželkou taktiež podal Okresnému súdu Bratislava I žalobu proti S., a. s., o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3 404,76 €. Konanie je vedené pod sp. zn. 11 C 114/2007 a nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

Uznesením povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ORP-2673/3-OSV-B1-2007 z 28. septembra 2007 bolo trestné oznámenie sťažovateľa odmietnuté podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť.

Uznesením prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 742/07-12 z 15. novembra 2007 bola sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodná zamietnutá.

Uznesenie prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 742/07-12 z 15. novembra 2007 napadol sťažovateľ podnetom na preskúmanie zákonnosti postupu okresnej prokuratúry.

Prípisom č. k. 1 Kn 585/07–9 zo 4. februára 2008 prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) sťažovateľovi oznámila, že sa plne stotožňuje s obsahom odôvodnení oboch uznesení (uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru z 28. septembra 2007 a uznesenia prokurátorky okresnej prokuratúry z 15. novembra 2007).

Následne sťažovateľ podal v predmetnej veci viacero podnetov, opakovaných podnetov, resp. ďalších opakovaných podnetov, ktorými sa domáhal preskúmania postupu orgánov prokuratúry, ako aj povereného príslušníka Policajného zboru; tieto podnety, opakované podnety a ďalšie opakované podnety boli postupne vybavované z poverenia generálnej prokuratúry krajskou prokuratúrou a okresnou prokuratúrou.

Z prípisu prokurátorky generálnej prokuratúry JUDr. Ľ. N., PhD., č. k. IV/1 Gn 612/07-27 z 19. mája 2009, ktorým reagovala na podnet sťažovateľa z 24. marca 2009, vyplýva, že *„Oznamujem Vám, že po preskúmaní spisového materiálu som zistila, že vec nie je doposiaľ meritórne ukončená a preto bolo vaše podanie zo dňa 24. 3. 2009 posúdené ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta. Z uvedeného dôvodu bolo toto podanie zaslané na priame vybavenie Okresnej prokuratúre Bratislava I prostredníctvom Krajskej prokuratúry Bratislava.*

O výsledku konania budete Okresnou prokuratúrou Bratislava I vyrozumieť.“

Sťažovateľ tvrdí, že o výsledku konania nebol okresnou prokuratúrou dosiaľ vyrozumený. Podaním z 18. februára 2010 označeným ako „*Urgencia niekoľkokrát podanej sťažnosti na postup vyšetrovateľa GP, KP a doplnenie podania*“ sa sťažovateľ okrem iného domáhal vyrozumenia o vybavení svojho podnetu z 24. marca 2009.

Z posledného v predmetnej veci existujúceho prípisu prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-30 z 25. marca 2010, ktorým reagoval na podanie sťažovateľa z 3. marca 2010, vyplýva, že toto podanie sťažovateľa „*bolo prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry posúdené ako podnet na preskúmanie postupu dozorujúceho prokurátora.*

Tento Váš podnet som z dôvodov vecnej príslušnosti odstúpil na ďalšie konanie na Krajskú prokuratúru Bratislava, ktorá Vás o spôsobe jeho vybavenia upovedomí.“

Sťažovateľ tvrdí, že o vybavení podnetu nebol krajskou prokuratúrou dosiaľ upovedomený („*zašlo prachom*“). Navyše tvrdí, že jeho podanie z 3. marca 2010 nebolo podnetom na preskúmanie postupu dozorujúceho prokurátora a takto bolo svojvoľne vyhodnotené prokurátorom generálnej prokuratúry.

Sťažovateľ sa tiež domnieva, že povinnosťou prokurátora generálnej prokuratúry bolo predložiť uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru a okresnej prokurátorky generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, aby ich tento mohol postupom podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku zrušiť, a nie postupovať jeho sťažnosti, resp. podnety na vybavenie jemu podriadeným orgánom prokuratúry.

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ okrem iného žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy postupom povereného príslušníka a jeho uznesením sp. zn. ORP-2673/3-OSV-B1-2007 z 28. septembra 2007, postupom prokurátorky okresnej prokuratúry a jej uznesením č. k. 1 Pn 742/07-12 z 15. novembra 2007, ako aj postupom JUDr. P. B., prokurátora generálnej prokuratúry, a zruší uznesenia

povereného príslušníka Policajného zboru z 26. septembra 2007 a prokurátorky okresnej prokuratúry z 15. novembra 2007.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa postupom povereného príslušníka Policajného zboru a jeho uznesením z 28. septembra 2007 a postupom prokurátorky okresnej prokuratúry a jej uznesením z 15. novembra 2007

Sťažovateľ v danom prípade podal proti namietanému uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ORP-2673/3-OSV-B1-2007 z 28. septembra 2007, ktorým bolo jeho trestné oznámenie odmietnuté podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, sťažnosť, o ktorej rozhodla prokurátorka okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pn 742/07-12 z 15. novembra 2007 tak, že ju ako nedôvodnú zamietla. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že označené uznesenie povereného príslušníka Policajného zboru v spojení s označeným uznesením prokurátorky okresnej prokuratúry nadobudlo právoplatnosť 15. novembra 2007.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 18. novembra 2010, t. j. zjavne po uplynutí dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti namietaného uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru, ako aj namietaného uznesenia prokurátorky okresnej prokuratúry, ktoré nadobudli právoplatnosť 15. novembra 2007. Na základe tejto skutočnosti ústavný súd v tejto časti sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. K namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa postupom prokurátora generálnej prokuratúry pri vybavovaní podnetov a opakovaných podnetov sťažovateľa

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že generálna prokuratúra postupovala jednotlivé podnety a opakované podnety sťažovateľa na vybavenie krajskej a okresnej prokuratúre.

Sťažovateľ ústavnému súdu predložil tieto prípisy generálnej prokuratúry:

- prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-6 z 10. decembra 2007,
- prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-9 z 28. februára 2008,
- prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-15 zo 6. júna 2008,
- prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-20 z 12. novembra 2008,
- prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-23 zo 6. apríla 2009,

- prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-27 z 19. mája 2009,
- prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 612/07-30 z 25. marca 2010.

Sťažovateľ zastáva názor, že povinnosťou prokurátora generálnej prokuratúry bolo predložiť uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru a okresnej prokurátorky v dôsledku ním podaných podnetov generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, aby ich tento mohol postupom podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku zrušiť, a nie postupovať jeho sťažnosti, resp. podnety podriadeným prokuratúram.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľ nesúhlasil s postupom generálnej prokuratúry a zastával názor, že jej postupom boli porušované jeho ústavou garantované práva, mal možnosť postup generálnej prokuratúry, ktorým prostredníctvom označených prípisov vybavila jednotlivé podnety a opakované podnety sťažovateľa, napadnúť na ústavnom súde sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podanou v zákonom ustanovenej lehote.

Na základe svojho zistenia, že ani vo vzťahu k jednému z uvedených prípisov generálnej prokuratúry (t. j. vo vzťahu k postupu generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. IV/1 Gn 612/07, pozn.) sťažovateľ nepodal ústavnému súdu sťažnosť v zákonom ustanovenej lehote, ústavný súd dospel k záveru, že aj v tejto časti je sťažnosť podaná oneskorene, a preto ju aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní odmietol.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Sťažovateľ nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo vznesené obvinenie proti označenej osobe, a toto právo nemožno odvodiť ani z niektorého z iných ústavou garantovaných práv, preto nemohlo postupom generálnej prokuratúry (ani podriadených

prokuratúr) dôjst' k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že v trestnom konaní nebolo vznesené obvinenie proti konkrétnej osobe a trestné oznámenie bolo odmietnuté. S'ťažovateľovi zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, zákonným spôsobom zaoberali (III. ÚS 261/05). Uvedené právne názory v konkrétnych okolnostiach veci s'ťažovateľa zakladajú preto dôvody aj na odmietnutie s'ťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. K namietanému porušeniu práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresnej prokuratúry nevybavením jeho podnetu z 24. marca 2009 a postupom krajskej prokuratúry nevybavením jeho podnetu z 3. marca 2010

Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy s'ťažovateľ v s'ťažnosti konkretizoval tvrdením, že dosiaľ nebol vybavený okresnou prokuratúrou jeho podnet z 24. marca 2009 a krajskou prokuratúrou jeho podanie (podľa názoru generálnej prokuratúry podnet, pozn.) z 3. marca 2010.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Námietkou sťažovateľa na zbytočné prietahy postupom krajskej prokuratúry nevybavením jeho podnetu z 3. marca 2010 sa ústavný súd bližšie nezaoberal, keďže sťažovateľ krajskú prokuratúru v sťažnosti neoznačil za porušovateľa svojich práv. Na základe tejto skutočnosti bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Dopytom na krajskú prokuratúru, kde sa predmetný dozorový spis v čase rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa nachádzal, ústavný súd zistil, že podnet sťažovateľa z 24. marca 2009 okresná prokuratúra vyhodnotila ako ďalší opakovaný podnet, ktorý v zmysle § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) nevybavovala, pretože neobsahoval nové skutočnosti.

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Keďže v podnete sťažovateľa z 24. marca 2009 neboli uvedené nové skutočnosti (čo sťažovateľ v sťažnosti ani netvrdí), nebola prokurátorka okresnej prokuratúry povinná tento podnet vybaviť, preto nemohlo v jej postupe ani dôjsť k prietahom v konaní, a teda ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010